

FALVAI MÁTYÁS

Igor

FALVAI MÁTYÁS (1984) Győr

- Na végre! – Igor bevágja maga mögött a taxi ajtaját.
- Elnézést, uram, az összes kocsi foglalt volt.
- Igor ránéz az órájára. 10:52.
- Tizenöt perce ácsorgok itt.
- A taxis sóhajt.
- Hova lesz a fuvar?
- Igor a telefonját basztatja, úgy veti oda:
- Alkotás utca, GC Bank székház.

Szokásos péntek reggel volt. Igor 10:17-kor ébredt, kicsavarodott pózban, hideg vétagokkal, acetonos szájjal. Ruhában aludt, nadrágja kigombolva. Hasához keményre száradt zsebkendő tapadt. Ezek szerint maszturbált elalvás előtt.

Nem tudott gondolkodni.

Ronaldo, a szürke macska a szomszéd párnán ülve fixírozta.

Lerángatta magáról a ruháit, bekapcsolta a Nespresso-főzőt, és egy szál alsógyatában rágyújtott egy Camelre. Késésben volt, de a szokásos kávé-cigi kombót nem hagyhatta ki: anélkül nem indult meg a reggeli szarás.

Bevett két Aspirint és a vérnyomáscsökkentőjét. A fejfájástól legjobb esetben is csak résnyire tudta nyitva tartani a szemét. Újabban egyre mélyebbről indulnak ezek a fájdalmak, egészen tarkóból, sőt szinte már a lapockából. Már-már seggből.

Bekapcsolta a rádiót, üveges tekintettel hallgatta egy darabig. Két feminista pszichológusnő beszélgetett. Feminista. Pszichológus. Nő.

Az imposztorszindrómáról értekeztek, aminek lényege, hogy az ember – alappal vagy alaptalanul, de – folyamatosan a telepleződéstől tart. Hogy valaki egyszer csak lerántja a leplet az inkompetenciájáról, hogy mindaz a rang, siker, megbecsülés, ami övezi őt – nem jár neki, mert ő valójában *csaló*. Hogy mindaz, amit elért, csak látszat, és előbb-utóbb feltűnik valakinek, hogy egy *cheater*, egyáltalán nem ért semmihez. Hogy túl nagy rá a kabát.

Igor ingerülten húzta ki a készüléket a konnektorból.

A vécében megcsapta ürüléke cefrés szaga, ettől majdnem elhányta magát. Mindig is érzékeny volt a gyomra.

Elvergődött a fürdőszobáig. Undorral vizsgálgatta felpuffedt, nőiesen kerek arcát, hullafehér bőrén a piros rozaceát. Vajon látja még valaha az állvonalát? Bemászott a zuhanyfülkébe, és magára eresztette a vizet. Először forró, aztán jéghideget. Ezt néhányszor megismételte. Belehányta a kávé és a gyógyszereket a zuhanyálcába, a vízszugárral gondosan eligazgatta a lefolyóig a barnás, nyálkás lét. Még egyszer magára eresztette a hideget, és addig áztatta magát, míg a farka földimogyorónyi dudorrrá zsugorodott.

Kizárólag olyan ruhát vett fel, ami még nem volt rajta sosem. A friss, ropogós, jó tartású ruháktól erősebbnek, tisztábbnak érezte magát. A frizuráját gondosan beszárította a hajvasalóval, kevés waxot is tett rá. Szemkörnyékápoló, szérum, hidratáló, parfüm. Diplomatakék sportzakó, fehér ing, sötétbordó, keskeny nyakkendő, világoskék koptatott farmer, fekete öv és egy

vadiúj fekete bőrcipő. Mire a művelet végére ért, szalonképesnek ítélte magát. Hívott egy taxit, kikészített Ronaldónak egy kis száraz tápot, amit a macska fitymáló tekintettel méregetett.

– Baszd meg magad, ha nem tetszik valami – mondta Igor, és leviharzott a ház elé, hogy elszívjon még egy cigit, mielőtt kiér az autó.

– A célcsoport tehát a 18–35 év közötti, AB státusú, mérsékelten affluens korosztály, formálódó pénzügyi kultúrával...

– Ismerem a briefet. – Igor igyekszik egy megengedő mosollyal tompítani a közbeszólást. – Mi írtuk.

Zsidai, a kreatív-igazgató egy ütem csend után illedelmesen felnevet. A többiek is követik a példáját.

Zsidai már-már parodisztikusan testesíti meg a kreatívok kreatívját. Fekete bakancsával, ceruzalábaira szopódó fekete farmerével, fekete kinyúlt nyakú pólójával és hatalmas éjfekete sálával tüntetőleg különíti el magát a nyakkendő corporate világtól, jóllehet ugyanolyan kiszolgálója és hasznélvezője, mint Igor. Kopaszra borotvált koponyája csillog, szálkásra edzett teste valamelyik egzotikus hegycsúcs megmászása közben barnult ropogásra. Őrülten buzisan beszél, és bár Igor nehezen képes elhinni, tényleg nem meleg: közvetlen forrásból tudja, hogy fél éve azt a divattervező lányt dugta, akivel pár hétre rá Igor is összejött per tangentem.

Zsidai úgy dönt, taktikát vált: guru üzemmód. Feláll, kiterít két nagy printet, majd szerényen és halkán csak ennyit mond:

– A víziónk.

Igor majdnem lefordul a székről, hányinger kerülgeti. Egyszerre tart az olyan emberektől, mint Zsidai, és érez irántuk megvetést. Az ilyen sálasbakancsos-feketepólós gyerekektől, akiknek *víziójuk* van. Óvatosan előrehajol, hogy minél kevésbé bolygassa meg az agyrohasztó fejfájás és a már-már kibírható nyugalmi állapot közötti törékeny egyensúlyt. Gondterhelten bogarássza a plakátokat.

Zsidai állhatatos félmosollyal posztol az anyagok felett. Az egyikén huszonéves, overallos férfi áll egy üres műhelyben, felmérve új vállalkozása leendő színterét. Mögötte barna zakóban, barna ingben egy deresedő halántékú séróbáró, afféle Viagra-reklámarc, kezében mappával, bátorítón mosolyogva a *kkv heróra*. Igor világéletében ilyen apát akart magának.

A másik plakáton kora huszonéves, szőke húsosbödön. Egy pultnál áll, éppen fizetésre nyújtáná neonzöld, GC Bankos kártyáját. A kép azt a pillanatot kapja el, amikor idétlenül hátrafordul. Mögötte vérfertőző kedvességgel, biztatón tekint rá séróbáró. A szemei nagyon barnák.

Igor azon morfondírozik, vajon stockból rakták-e össze a kreatívokat, vagy volt fotózás. Ha utóbbi, akkor okvetlenül meg kell szereznie ennek a szókének a számát. Zsidai megköszörüli a torkát.

– Azt üzenjük ezzel, hogy a GC Bank ügyfelei nem érzik magukat elvezettnek a pénzügyekben, hiszen mi mindig ott állunk mögöttük.

– Értem, persze, vágom, érzem, érzékelem...

Igor igyekszik fölényes maradni, elvégre ő itt a kommunikációs igazgató, hogy nézne az ki, ha csipőből elájulna minden szartól, amit eléraknak.

Zsófi, az irgalmatlanul nagy mellű junior account nem bírja tovább a feszültséget:

– Természetesen ezek csak konceptek, de az irány nagyjából ez lenne.

Zsidai, továbbá Tompos (a vezető copywriter) és Helga (a senior account) összerezzennek. Nem is bírnak ránézni a lányra. Ellentétben Igorral, akit valószínűleg megbabonáz a természet túlkapó bőkezűsége. Zsófi ráadásul bake-litkeretes szemüveget visel, Igonak pedig vaskos szemüvegfétise van.

Tompos igyekszik menteni a helyzetet.

– És persze a fősorjavaslatok. Ezek is inkább csak irányok, de szerintem van köztük erős.

Igor nem hisz a szemének. Tompos benyúl a zakója belső zsebébe, és kivesz egy négyrét hajtott A4-es papírt. Rajta négy headline, egyre kisebb betűkkel. Times New Romannel szedve! Normcore dölyf.

„A JÓ DÖNTÉSEKET EGYÜTT HOZZUK.
NINCS EGYEDÜL. MI OTT VAGYUNK DÖNTÉSEI MÖGÖTT.
A JÓ DÖNTÉS ALAPJA A PÁRBESZÉD.
SZÖVETSÉG AZ ÖN JÖVŐJÉÉRT.”

Tompos elégedetten dől hátra, mintha éppen a csillagos eget is leprezentálta volna. Igor nem tudja, mi a jó taktika: ha hangot ad felháborodásának – ez esetben rávetülhet a kispolgáriság gyanúja –, vagy ha úgy csinál, mintha ez így tök oké lenne. Hiszen nem a körítés a lényeg: *a gondolat*. A gondolat pedig minél egyszerűbb, annál átütőbb. Igazából nem tudja eldönteni, hogy most éppen át van-e baszva.

Zsófi néz, hosszasan ízlelgeti a gondolatot, milyen lenne. Végül úgy dönt, elveszne ennyi húsban. Áttereli gondolatait Helgára. Helga szikár, szőke, törekeny, de energikus. Ráadásul nem is túl magas. Pont az a fajta, akiben Igor férfinak tudja érezni magát.

– Nem rossz. Igazából nem rossz – bólogat még mindig Helgába feledkezve. – Hozza a márkaértékeket.

Senki nem mozdul egy millimétert sem, a megkönnyebbüléstől mégis érezhetően ellazul vagy ezernyi izom a tárgyalóban.

– Kicsit lehetne szexibb.

– Nyilván ezek csak konceptek – veti közbe ezúttal Zsidai.

– Értem, nyilván.

Igor hátradől, nagy robajjal kilélegez. Érezhetően most jön a nagy megfajlás.

– Szóval, hogy ez a 18–35-ös korosztály. Y- és Z-generáció. Nekik ez... túlságosan stock.

Igor mintegy mellékesen felnéz.

– Ez amúgy stock, vagy fotóztatok?

– Stockokból raktuk össze. Elfogadás esetén természetesen fotózunk, ez csak a büdzsétől és a határidőtől függ.

Igor lekonyul. Egy újabb reménysugár hunyt ki libidója horizontján.

– Akkor este, a díjátadón – fordul ki a tárgyalóból Igor.

Este tartják az év reklámos seregszemléjét az Akváriumban. Ennek lényege, hogy mindenki képességeihez mérten kicsípje magát, hogy jól mutasson a Kreatív magazin társasági rovatának fotóin, annyi vodka-szódát igyon meg, amittől még nem járhatja le magát teljesen, és annyi kúró leadet szedjen össze, amivel kihúzza a következő hasonló alkalomig.

A folyosón Igor szép sorjában lekezel Tompossal, Helgával, Zsófiival, végül Zsidaival. Bedobja első számú szakmai tőkét: tökéletesre csiszolt Jack Nicholson-mosolyát.

– Dögöljek meg, ha nem hozzuk el a díjak felét!

Zsidai politikusi ráérősséggel ragad benne a kézfogásban, másik kezét bizalmasan Igor karjára teszi.

– Talán nem alaptalan az optimizmusunk, Igor.

Igor telefonja megszólal. Hirtelen gondterhelten vált az arckifejezése. Félig már el is fordulva az ügynökségi slepptől, bocsánatkérően szól hátra:

– Bocs, gyerekek, ezt most muszáj.

Elmenőben még megfordul, és Zsidaiék felé kacsint. Kezével pisztolyt formál, úgy csinál, mintha elsütné, végül elfújja mutatoujjáról a képzeletbeli füstöt. Zsidai hasonló mozdulatsorral felel. Igor balra el.

– Rados Gyuri hívta vagy háromszor.

Igor türelmetlenül reagál Csilla belépőjére.

– Láttam. A mobilomon is keresett, de most nagyon nem...

Csilla Igor titkárnője. Szándékosan molett, slampos megjelenése miatt vette maga mellé, hogy ne terelje el a gondolatait. Rádásul azt is megtanulta, hogy általában a csúnya emberek tudnak csak rendesen dolgozni. Csakhogy Csilla mostanában állandóan edz, kezd kikupálódni stílusilag is, egyszóval Igor előbb-utóbb mégiscsak kénytelen lesz megkönyékezni, majd túladni rajta.

Csilla nem hagyja lerázni magát.

– Ma indul az SMS-kampány.

Igor megáll, mély levegőt vesz, gyógypedagógusi türelemmel válaszol:

– Van valami problémája a Gyurinak?

Rados Gyuri az IT-szolgáltatási vezető. Igor hidegrázást kap a reálértelmisségi gögtől, ami minden szavából árad. Rados tipikus mérnök. Számára a kommunikáció egy nagy púderporos kamu, és ezt nem győzi lépten-nyomon demonstrálni.

– Lenne néhány átbeszélője. Azt mondja, az időzítéssel kapcsolatban.

Igor mindösszesen három másodperc alatt kúrja föl magát, szinte robbanásig.

– Ne legyen beszélője. Kilenckor kimegy a huszonegyezer szájba vert SMS és csokolom!

Az SMS-kampány jogszabályi kötelezettség. Megváltozott általános szerződési feltételek, kábé negyedévente rutinszerűen van egy ilyen kör. Igor nem tartja igazi kommunikációs kihívásnak.

– Én azért beszélnék Radossal. Valami parája van.

– AKKOR OSSZA MEG A PARÁJÁT A VEZÉRREL! Ezt üzenem!

A Vezér. Rob, vagyis Robert Oberdorfer, a magyar GC Bank vezérigazgatója. Egyenesen a hamburgi központból ültették a kurucok nyakára.

– És most, ha megengeded... – Igor bebassza maga mögött az ajtót.

Az iroda félhomályában végre megnyugszik. Lehúzza a relaxát, leveszi a zakóját, és lefekszik a padlóra, kinyújtóztatja magát, végigropogtatja a gerincét. Előhalássza mobilját a zsebéből, és tárcsáz. Virágnyelven rendel két gramm kólát. A díler megesküszik, hogy kilencre odaér az Erzsébet térre.

Akkor az este már sínen van.

Sajnos a délutáni megbeszéléseket Igornak le kell mondania. A Charme Bistróban elköltött munkaebéd során végzetes foltot ejt nyakkendőjén és ingyen a füstölt paprikás tapenade. Éppen egy kormánypárti hetilap sales vezetőjével folytatta le az évente esedékes smúzolást, hogy a GC Bank számára értékes tartalmakról a jövőben is lekerüljön az a csúnya (x)-ecske. Ekkor történt a ruházati malőr.

Egyértelmű, hogy az esti díjátadón való makulátlan megjelenés követelménye minden egyéb teendőt zárójelbe tesz. Igor végigviharzik az Andrásy üzletein. Megcsömörlötten tér vissza az irodába a bevásárlótáskákkal. Még mindig szorongással tölti el, ha egy délután alatt elkölt három-négy minimálbényi összeget ruhára.

– A jó megjelenés neked munkaköri kötelesség! – győzködi magát ilyenkor.

A díjátadón Igor elemében van. A GC Bank házi ügynöksége tarol, ebből három munkát Igoréknak készítettek. Zsidai a díj átvételekor maga is tapsol, kifelé, a közönség felé, egész pontosan Igor felé, mintegy jelezve: értékes számukra ez a közös siker. Ez a szövetség.

Igor minden fényképbe belephotobombingol. Ide-oda csapódik, elejt egy-egy poént, minden vicce ül, nevetnek neki. Kezd kipirulni, már túl van hét vodka-szódán.

– Szervusz, Igor!

Bálint Dominik, a Pool Media kreatív-igazgatója. Igor egész este igyekezett elkerülni, három éve első dolga volt, hogy kigolyózza őket a GC Banktól, hogy helyet csináljon a lieblingjeinek.

– Szevasz, Dominik! Gratulálok a ma estéhez!

A Pool volt a másik befutó idén. Igor szerint az ezredfordulós paradigmát képviselik, lakossági, kutyába lemenős, direkt szarokat csinálnak, de a szakma, úgy tűnik, másként vélekedik.

– Nektek sincs okotok panasza.

Dominik halk szavú, őszes, de fullosan kisimult, fiatalos arc. Nyugalma mindig kibillentti Igot. Úgy érzi, ezek a Dominik-féle cool-nácik büdösnek tartják őt.

– Hát köszi, Dominik!

Paternalista mozdulattal átöleli a kreatív-igazgatót, de nem néz a szemébe. Úgy tesz, mintha kiszúrt volna valakit. Egyetlen arckifejezésébe sűrít lekezelő elismerést, szervilis tiszteletet és szabadkozó bocsánatkérést, hogy hát neki már mennie is kell.

– Az erő velünk van!

És megismétli délutáni pisztolyos gesztusát, de most még a nyelvével is csettint hozzá.

Most már határozottan izzad is. Mindig is szégyellte, hogy izzadós. Az ilyen kibaszott Dominik-félék bezzeg sosem izzadnak. Ezeknek még a seggük se büdös. Egyáltalán nincsenek testnedveik.

Igor kilép az Akvárium kapuja elé, hogy kicsit lehűljön. Leveszi zakóját, feltűri ingujját. Meglátja Tompost, aki egy rakás Wayfarer-szemüveges csajjal cigizik vagy öt méterre. Tompos először zavarban van, aztán odainvitálja. Igor orrát megcsapja a hasis. Ránéz az órájára. A dílernek már itt kéne lennie fél órája. Nem tudja, illik-e egy beszállítóval spanglizni. Elvégre ő Igor. A GC Bank kommunikációs igazgatója. Aki az ország tizenkettedik legnagyobb reklámbüdzsójén ücsörög. Á, szarok rá!

Igazi, megélhető spangli, jó alaposan megrakva csokival. Igor már nem tépett vagy egy hónapja. Irgalmatlan köhögőroham jön rá. Mint Louis Gara a *Jackie Brown*ban. Totál hülyét csinál magából.

A többiek tapintatosan úgy tesznek, mintha nem történt volna semmi. Igor hamar szédülni kezd. Meleg, fiatal, illatos női testeket szimatol. Csillogó, csontkeretes szemüvegek mögül kémlelnek a huszonéves ügynökségi wannabe szempárok. Igonak annyira feláll, hogy szinte dühös lesz a lányokra.

– Na, és mik a tervek mára?

Tompos kicsit elfogódottan érdeklődik. Látszik, hogy nem szociális alkat. Az is látszik, hogy ennek ellenére, vagy talán éppen ezért imádják a nők. Igorra nem tesz nagy benyomást. Tizenkettő egy tucat ebből a szemüveges, szakállas, gyerekestű fiúkákból. Általában a nevüket sem bírja megjegyezni.

– QoQotte. Csatlakoztok?

Rövid csend. A társaság nagy része számára a QoQotte meghaladja anyagi lehetőségeiket, ugyanakkor ki tud visszautasítani egy meghívást Pankó Igartól?

Az egyik kirívóan kurvás wannabe azonban nem zavartatja magát.

– Nanáhoggy! – Majd, forró leheletével meglegyezve Igor, közelebb hajol. Szemében kipörög a „dugj meg” jolly joker.

– Apropó, még be sem mutatkoztam. Kovalcsik Vanda.

Igor zsebében megszólal a telefon. Rados Gyuri, az IT-szolgáltatási vezető. Igor gondolkodás nélkül kinyomja. Ekkor veszi észre, hogy SMS-t is kapott egy bizonyos számról. Az üzenet így szól: „A ffi mosdoban varlak, 3. kabin. Nalam van mind2 pakkocska.” Igor nekiereszti a Jack Nicolsont, és szétnéz a csajokon. Csupa harapni való primőr áru.

– Akkor mégis mi a faszomra várunk?

Kovalcsik Vanda rákacsint:

– Ha csak arra nem...

Igor feje egykettőre kitisztul. Nyoma sincs a spanglis ódöngésnek, szemei kikapannak, kihúzza magát, és vesz egy mély levegőt. Hasát behúzza megfordul, hogy helyet adjon Borlay Győzőnek, a Borlay, Hegedűs & Carter ügyvédi iroda vezető üzlettársának, régi egyetemi cimborájának. Átnyújtja az összetekert húszezrest, és végtelen nyugalommal várja, hogy barátja is felhúzzon egy kövér csíkot. A QuQotte-ban előzékenyen minden WC-csésze fölé tettek egy tükrös felszínű kis polcocskát. Az embernek éppen csak annyira kell lehajolnia, hogy megmaradjon a művelet szertartásossága.

– Hallom, kasza volt a reklámos áradón.

Győző felegyenesedik, de továbbra is aprókat szípig. Szeme összeszűkül. Igor, amennyire a WC-kabin engedi, álszerényen szétteszti két kezét.

– És az uszadékfák odakint?

Igor beröhög.

– Ügynökségi arcok. Vannak közöttük tehetségek.

Most Győző röhög be.

– Ebben szinte biztos voltam.

– Még egy kör?

– Az kurvaélet, fater!

Igor kiegyenget még két utcát a tükörpolcon egy IKEA Family kártyával, amit még legutóbbi barátnőjétől örökölt.

– Stílusos egy hülye vagy! – rikkantja Győző, és már húzza is fel a repetát. Igor követi példáját.

A mosdónál lévő tükörben Igor alaposan megvizsgálja magát. Úgy dönt, ma jóképű napja van. Jól áll neki a QoQotte kicsit félhomályos, glamúros világítása. „Gazdagnak nézek ki” – szuggerálja tükörképét. Rados Gyuri megint hívja, Igor megint kinyomja.

Barnás, aranyszínű párában úszik a QoQotte. Igor ide-oda kapkodja a fejét, ám minden mozdulata lágy, mintha egy prémium hidraulika forogna a nyakcsigolyáiban. Elég a pultra támaszkodnia, máris a keze ügyébe manőverezzi magát egy tizenkét éves Glenlivet whisky.

A lányok is kézre állnak. Vanda bőven az intim zónáján belül forgolódik. A lány energikusan megpördül, hogy vodka-szódás lelkesedéssel üdvözölje éppen érkező barátnőjét, a mozdulat közben farzsbének varrása finoman beleakad Igor sliccébe. Csak egy apró mechanikai súrlódás, Igonak mégis azonnal feláll.

Nagy levegőt vesz: a tüdeje akkorára tágul, mint egy léggömb. Kortyol egyet a Glenlivetből, majd kifújja a levegőt. Whisky-párás, hosszú kilégzés az orron át. Igor most nyugis. A merevedésére koncentráll. Ízlelgeti magában a gondolatot, micsoda diadal lesz, ha még nagyobbra hízik, és mekkora nyereség lesz, amikor végigzongorázza vele Vandát. Vagy a barátnőjét.

A lány, akinek Vanda az imént integetett, szándékosan se tudna ígérete-
sebben vonulni a pulthoz. Miniruhája szinte követeli, hogy vagy alulról, vagy
fölről, de tényleg már le valaki. Vörös haj és jókora csöcsök. Jessica Rabbit in
real life.

– Urbán Zsanett – nyújtja robusztus bájaihoz képest icipici kezét a lány.

– Meghiszem azt – elszabadul a Jack Nicholson, mire mindannyian nevet-
ni kezdenek, bár tulajdonképpen nem tudnák megmondani, min.

A hangfalakból közönséges, picsarázós R&B rezegetti a gatyaszárat. Igor-
nak ez hihetetlenül bejön.

Jessica Rabbithez fordul.

– Te melyik ügynökségnél vagy?

Jessica-Zsanett nevetve ejti valószínűtlenül parányi kezét Igor mellka-
sára.

– Egyiknél sem. Még tanulok.

Igor megtorpan. Mérlegeli a következő rípszót. Tudja, hogy gazdaságos-
nak kell lennie. Tűpontosnak, hiszen ebben a zajban csak néhány szó megy át:
azoknak találniuk kell. Aztán rájön, hogy mi a fasznak erőlködik. Ő Igor. A GC
Bank kommunikációs igazgatója. Harmincöt éves. Egy száztíz négyzetméteres
újlipótvárosi lakás, egy 2012-es Audi A8 és egy 15-ös Jolle vitorlás büszke tu-
lajdonosa. Ki az Úristent érdekel, hogy mit mond? Bármit mond, az legyen jó.

– BGF? BKF?

Zsanett hitetlenkedő vigyorral néz vissza rá.

– BGF! Honann tudtad?

Igor atyáskodón a vállára teszi a kezét. Hüvelykujja mintegy mellékesen
kúszik a lány kulcsfontja alá.

– Felismerem a tehetséget.

Igort megnyugtató érzéssel tölti el, hogy amíg léteznek üzleti főiskolák,
mindig lesz utánpótlás vidékről teleportált, reménybeli trófeafeleségekből.
Vagyis mindig lesz kit kúrni.

Észreveszi, hogy Vanda ficánkolni kezd. Türelmetlen és bosszús, hogy kö-
zel egy teljes perce nem ő van a középpontban. Igor érzi, hogy amíg döntésre
nem jut, hiszen ez már egy döntéshelyzet, ügyesen kell egyensúlyoznia. Cse-
lekszik tehát.

A pultoslány felé fordul, és belediktálja a dekoltázsába a rendelést:

– Három gin-tonicot kérek, Hendrick'sből és Fentimansból.

A pultoslány bólint. Vanda darizik:

– Miből?

– Ízleni fog.

Vanda rámarkol Igor fenekére.

– Ajánlom is – mondja, majd hosszú, mozgékony nyelvvel szájába igazít-
ja a szívószálát, és kiszürcsöli vodka-szódája maradékát.

Igornak beletelik néhány pillanatba, mire felfogja, hogy valaki rángatja a za-
kóját.

– Igor, bazmeg, nem hallasz? Mi van már veled?

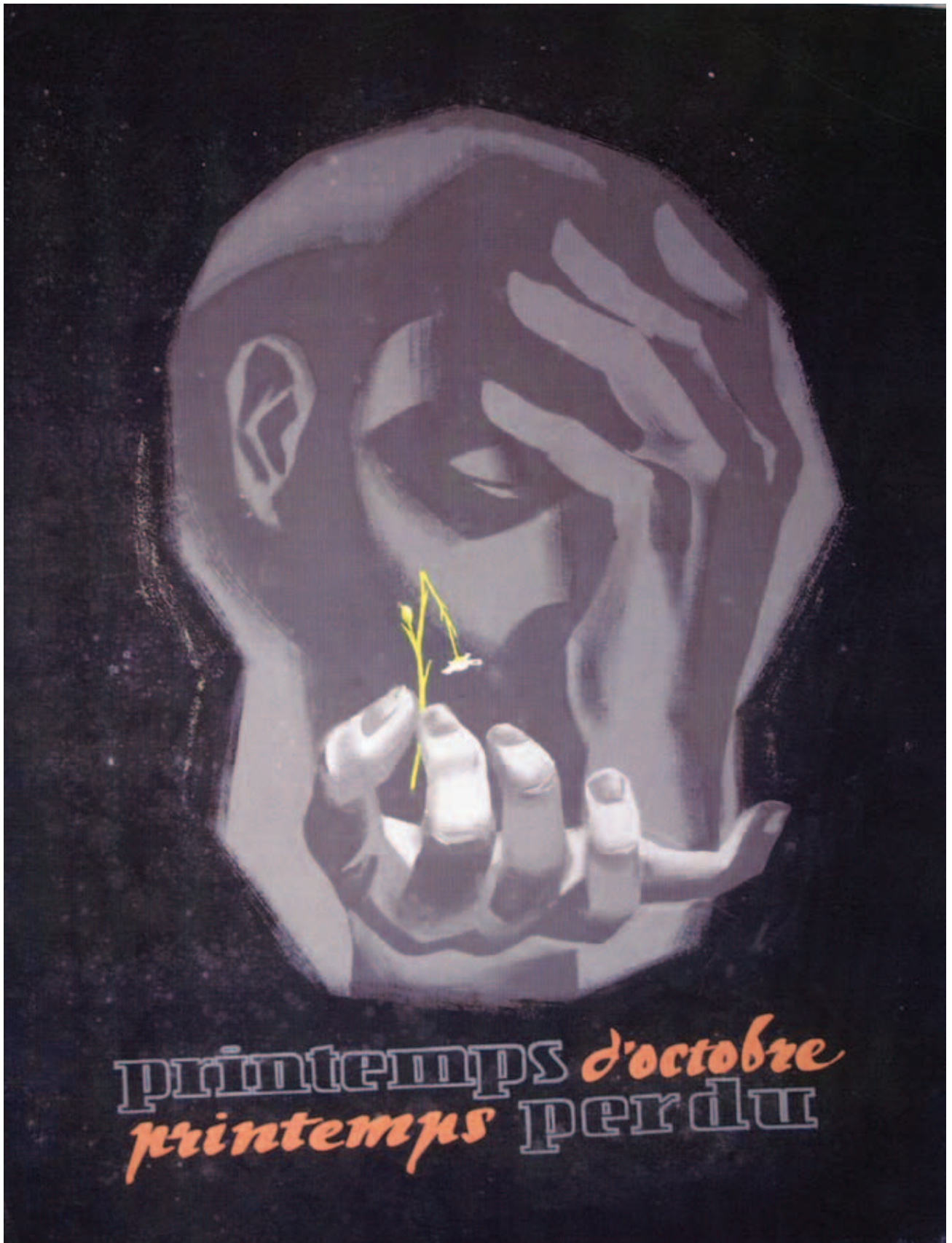
Csilla az, a tiktárnője. De hogy került ide a QoQotte-ba? És mi az Úristent
kiabál?

– Héjhéjhéj! Nyugi már! Amúgy mit keresel itt?

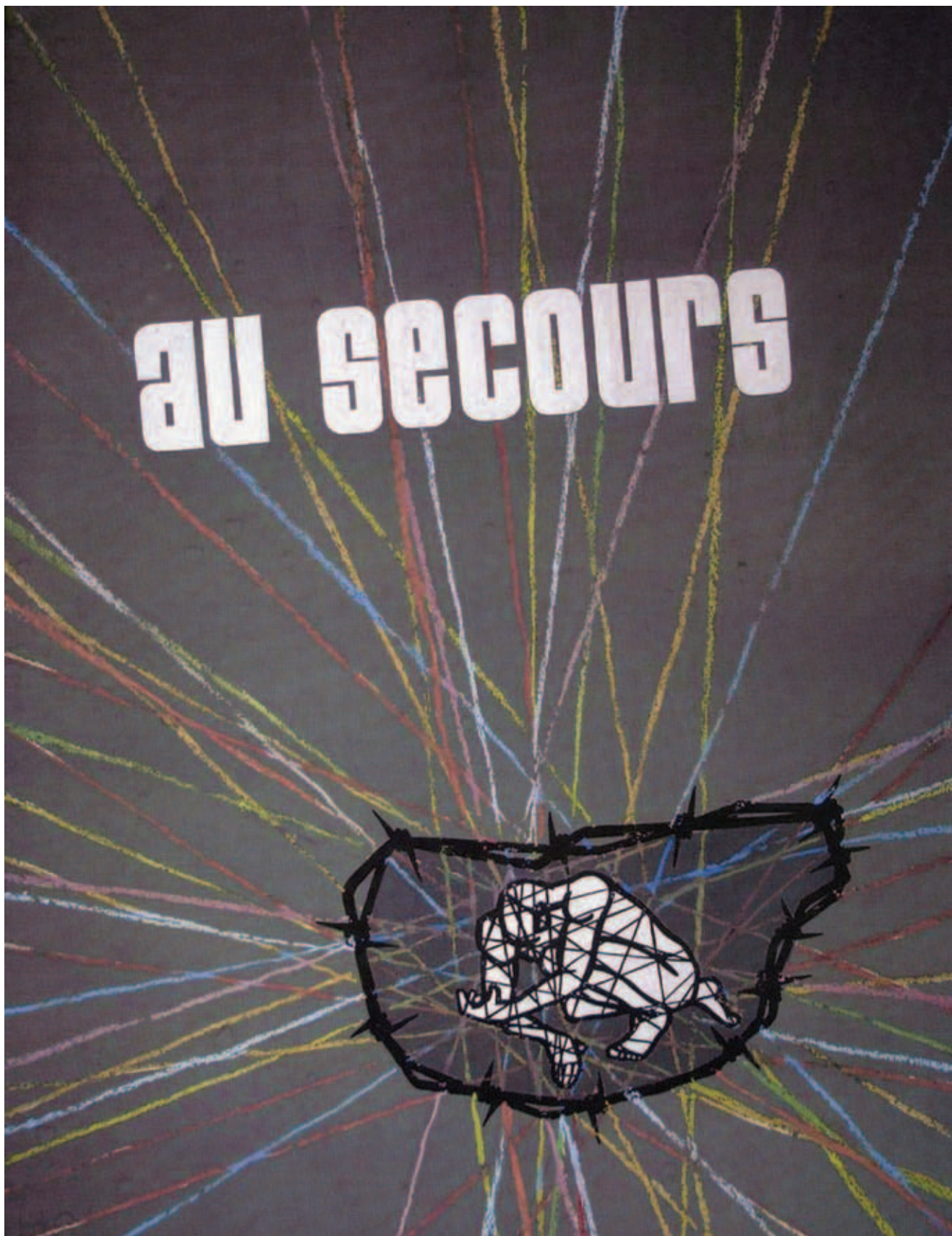
– Ez most ne izgasson. Inkább nézz már rá a telefonodra!

Őt nem fogadott hívás. Kettő Rados Gyuritól, három Robtól, a Vezértől.

Igor testén egy szempillantás alatt szalad végig a jeges rémület. Gomb-
nyomásra beindul a hascsikarás. A tarkóján rövidre vágott haj sörtéin fürtök-
ben lóg a hideg verejték.

RAPAICH RICHÁRD, Októberi tavasz, elveszett tavasz, 1957 (plakátterv)

RAPAICH RICHÁRD, Segítség, 1956 (plakátterv)

Vanda benyúl Igor zakója alá, megfogja a hátát, de rögtön megáll a keze, amikor megérzi, hogy a férfi inge csurom víz. Alig áll a lábán, annyira meg van már puhítva.

– Ki ez a... nő? A feleséged?

Igor nem tud mosolyogni, csak bosszúsan veti oda:

– Már hogy lenne a feleségem! Ne legyél hülye.

Ebben a mondatban annyi óvatlan megvetés volt, hogy egyszerre sértődik vérré a titkárnő és Vanda is.

Igor Csilla kezébe nyomja gin-tonicos poharát.

– Igyál már egyet, kurvára rád fér. A többit én intézem.

Elindul a kijárat felé, de futtában visszakiabál a pincérnőnek, hogy még egy kört a hölgyeknek, és felemelt kezével egy karikát rajzol a levegőben, mintegy kijelölve, hogy kiknek szól a meghívás. Hogy Csillára kiterjed-e a galléria sugara, véleményes. Mindenesetre a lány egyből a pult felé nyomul.

Igor bezárkózik a QoQotte vécéjébe. Liheg. Rövid mérlegelés után úgy dönt: először Radost hívja vissza, hogy felkészültebben beszélhessen Robbal. Kétszer-háromszor is próbálkoznia kell, mert az izzadság rácsöpög a telefon érintőképernyőjére, és rendre összezavarja a tárcsázást. Rados nem veszi fel. Másodszorra sem.

Akkor nincs más választása: vissza kell hívnia a Vezért.

Gondolkodás nélkül a tárcájáért nyúl, kiveszi belőle a maradék kokaint. Remeg a keze, csípi a szemét a saját izzadsága, alig lát. Elejti a tasakot, a nagy része kiszóródik. Lehajol érte, próbálja menteni a menthetőt, felálltában beveri a fejét a kilincsbe. Alig valami maradt a kis zacskó alján. Beledugja a nyelvét, és megpróbálja kinyalni belőle. Keserű gyógyszerizzal lesz tele a szája, végigmarja a nyelőcsövét. Éppen igyekszik visszanyelni a hányást, amikor megszólal a telefonja: Rados.

Az IT-vezető meglepően nyugodt hangon szól bele. Igor még nem döntötte el, hogy ez jó hír-e, vagy inkább gyanakodjék. Rados státuszolja Igot.

– A megváltozott ÁSZF-ről szóló SMS-eknek ma éjfélig kellett volna kimenüük.

Igor a Hublot-jára néz. Használtan vette az eBayen. 01:23.

– Mivel azonban az ügyfél-adatbázisok integrációjával némi gond akadt az egyik szállító miatt, ezért még mindig nem tudták kiküldeni. Huszonegyezer ügyfélről beszélünk.

Okéokéoké, gondolja Igor, mindjárt magam alá csinálók! És akkor mi van.

– Erről akartam veled beszélni immár, nézzük csak... – Rados pontosan tudja, mióta, a hatásszünet tehát merőben retorikai célzatú. És kurvára idegesítő.

– Igen, pontosan öt napja.

Igor alig bír uralkodni magán. Irgalmatlanul kínzó szüksége lenne most egy pohár jeges vízre.

Rados didaktikus hangnemben folytatja.

– Az új ÁSZF-ben ezúttal van egy meglehetősen lényeges változás: szerény mértékben, de növekszik a számlavezetési díj. Ma, illetve most már *tegnap* éjfél volt a tájékoztatásra nyitva álló határidő.

Igor nem bírja tovább. Érzí, hogy ez valahogy neki lesz szopás, de még mindig nem esett le neki, hogyan.

– Oké, szóval elbasztátok, és most mi van?

Rados megalázó nyugalommal folytatja.

– Nem mi basztuk el, hanem az alvállalkozó. De aki még jobban elbaszta, az a kommunikációs csapat, amely nem állt rendelkezésre öt napon át, hogy kitaláljuk, milyen alternatívával tudjuk kiváltani az SMS-kampányt.

Hatásszünet.

Igor arca már nem fehér, hanem egyenesen szürke. A férjivécé ajtáját egyre dühösebben veri valaki kívülről.

– Igor?

Igor, összetörtén:

– Itt vagyok.

Rados szinte felélénkülve zárja szónoki magánszámát.

– Ez most azt jelenti, hogy egy hónappal később tudjuk csak bevezetni az új ÁSZF-et.

Igor szinte nyüszít. Érti, hogy itt pénzről van szó. Minden bizonyos kurva sok pénzről.

– És bár a számlavezetési díj-emelés valóban csekély, huszonegyezer ügyfélnél, egy hónapos mínusszal számolva, ez már az év végi eredményben is szemmel látható hiány lesz.

Igor a kezébe temeti az arcát, rendezni próbálja a gondolatait. Amikor belenéz a tenyerébe, vért lát. Megtapogatja az orrát. Igen, onnan jön.

– Vagyis erősen veszélybe került a folyó évi EBIDTA-cél.

Úgy érzi, Rados direkt csinálta ki. Csapdát állított a geciláda! De ezzel majd később foglalkozik. Rendezi a hangfekvését és, reményei szerint eléggé összeszedetten, megszólal:

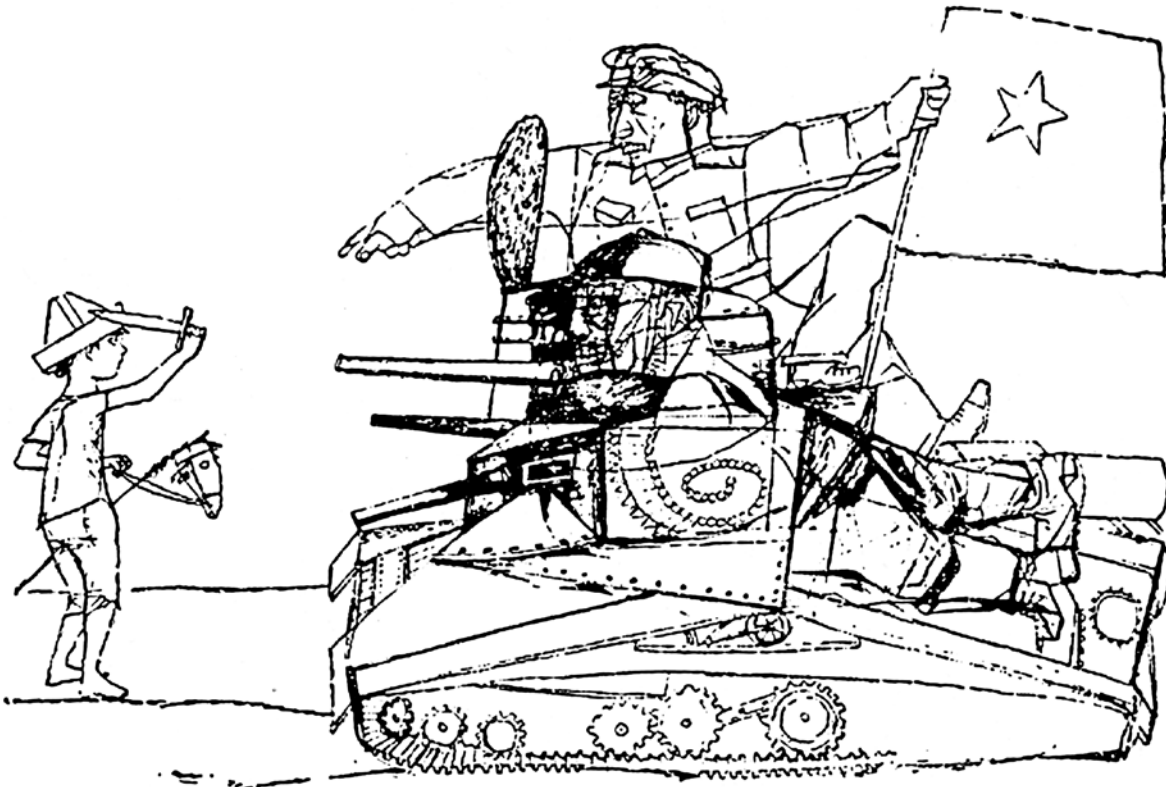
– Kösz a státust, Gyuri. Ha nem haragszol, most vissza kell hívnom Robot.

Rados szinte élvezettel mondja ki:

– Nem szükséges. Ki vagy hangosítva. Itt ül mellettem a board roomban.

Igor lefagy. Rob szól bele a telefonba, németesen darálva az angol szavakat.

– Hi, Igor. I hope you're having a nice evening. We need to talk.

JÁSZAI KISS MÁRIA, *A November 4. c. sorozatból*, 1958

JÁSZAI KISS MÁRIA, Magyar Pietà, 1958